

Det var ik - ke en nat som de an - dre, thi al skab - nin - gen
 og så eng - le i tu - sind - vis van - dre rundt på jor - den med
 holdt på sit vejr Den - ne nat blev et lys - hav i ti - den,
 stjer - ner - nes skær.
 den har lyst gen - nem slæg - ter - ne si - den, den - gang Gud selv blev
 men - ne - skets lys.

2 Det var ikke en himmel som andre,
 den blev åbnet af lys og af lyd,
 man så stjerner bevæges og vandre
 imod Betlehem, landet mod syd,
 så at hyrderne glemte at fryse,
 i Guds billede måtte de lyse,
 dengang Gud selv blev menneskets lys.

3 Det var ikke et barn som de andre,
 der blev født under himlen den nat,
 det var Gud selv, der nu ville vandre
 for at finde på jorden sin skat.
 I den usleste mand eller kvinde
 så han perlen så kosteligt skinne,
 dengang Gud selv blev menneskets lys.

4 Det var ikke en herre som andre,
 han fik ikke i herberget rum,
 måtte husvild imellem os vandre,
 til sin offerbænk førtes han stum,
 i den fremmedes grav blev han fange.
 I hans hus er der plads til de mange,
 han er Gud, han er menneskets lys.

5 Det er ikke et ord som de andre,
det kan styrte selv dødens tyran,
det er lyset, hvorved vi skal vandre
gennem mørket til morgenens land.
Dette ord blev et lyshav i tiden,
det har lyst gennem slægterne siden
det er Gud, det er menneskets lys.

Johannes Johansen 1977.

den danskes alme bog online. dk.